

Lluís Sanahuja Munné

PINTADES AL COR

EDICIONS DOCUMENTA BALEAR

2024

ESPIRAL

EL PRIMER DIA

Quan el pare va morir, la mare va dir, i ara què? I jo li vaig contestar, davant del pare mort al llit, per què no plores? I ella hi va tornar, no ens en sortirem. Ningú no va plorar. Potser la nena sí. O potser no, ja no me'n recordo de mig any enrere. Ara només sé que estic avorrit i emprenyat. Emprenyat amb la mare. Avui m'hi he tornat a discutir. No la suportó. No la suportó ni a ella ni el seu mal de cap. Tot el dia queixant-se, com si no existís res més que el seu cony de mal de cap. Em llevo tard per no sentir-la. Però això també m'avorreix, d'estar-me hores i hores al llit sense son. Potser m'hi estic no només per la mare, potser ho faig per l'Imbècil. No tinc ganes de trobar-me'l per casa. L'espio per l'esclotxa de la porta, i quan fot el camp a mig matí, jo surto de l'habitació. L'odio. L'odio tant que si em donessin a triar entre una moto guapa o bé arrencar-li els ulls, no m'ho rumiaria gens ni mica. Perquè em pregunto jo, què pot esperar un tio que cap a les onze surt de casa amb els dits plens d'anells i una cadena d'or al coll sinó que li arrenquin els ulls? També m'emprenya la mestra de la nena. No n'estic del tot segur, que m'emprenyi gaire... potser no tant com l'Imbècil o la meva mare. Què cony, m'emprenya i prou! Em fot que em truqui, perquè no sé què dir-li.

–Avui no ha tornat a venir la teva germana –i llavors calla i s’espera perquè li doni explicacions.

–Té mal de panxa –li vento.

–Un altre cop? Per un dia que ve a l’escola, tres se’ls passa malalta. Què haurem de fer, doncs?

Encara que tot plegat soni com una amenaça, m’emprenya però no l’odio. He fotut un cop de porta i he sortit a donar un tomb. Sense dir res. Però el cop ha estat prou fort perquè la vella em sentís, perquè volia que sabés que m’obria sense dir-li adéu, com un gos. De primer he tombat tot sol, per aquí i per allà. Per enlloc. Hi havia poca gent al carrer, i m’ha passat pel cap que no estaria malament de buscar feina. Potser no m’avorriria tant. O potser sí, potser encara més. Però què cony em passa, per què penso aquestes col·lonades, si el que he de fer és vigilar l’Imbècil! He dinat amb una esgarrapada perquè no tenia res per fer a casa. A fora, tampoc, perquè la meva gent no surt fins tard. He voltat pels billars, i m’he avorrit molt. Un parell de malparits del barri se les donaven de grans jugadors davant de les seves novietes. Només uns malparits com ells poden fer l’idiota d’aquella manera. Sobretot, un d’ells. Quan m’ha vist, s’ha posat a grapejar la seva tia. I a mi ves què, com si m’importés gaire això. Com si m’importés gaire que grapegés una tia que feia mil anys havia sortit amb mi. Ha estat una tarda de merda. S’ha mig salvat a les set, però només per una estona. A les set m’he trobat la basca i ens hem fotut unes birres. Però jo estava nerviós i volia tornar a casa aviat, abans que no arribés l’Imbècil. Quan l’Imbècil ha fet cap ha repetit el mateix de sempre, s’ha discutit amb la

mare, ha posat el canal d'esports i s'ha amorrat a una cervesa de botella. Després de sopar, la mare se n'ha anat a dormir de seguida, i l'Imbècil m'ha engegat a la meva habitació perquè a aquestes hores no m'hi vol al menjador. Llavors, ha portat la nena a dormir. I jo, que no tenia son, m'he avorrit fullejant una revista vella de cotxes. Una revista que he llegit cent vegades.

EL SEGON PRIMER DIA

Crits, crits, crits des del matí fins al vespre. Això és el que em va empenyar més de la mort del pare. A casa, sense el vell, no hi havia calés, i la mare tot ho arreglava cridant. Ara ha canviat, ara deixa anar la llagrimeta, que encara és pitjor. Per això em llevo tard, per no sentir-la... i perquè tampoc tinc res per fer. Avui he fet el manta fins a les onze llargues, però cony!, encara m'he llevat massa d'hora. Com si m'esperés, tu, quan m'ha vist s'ha queixat, com sempre, de mal de cap. De nervis, diu, però jo no m'ho empasso. Per què se li escapa, doncs, allò de per viure així, amb tanta tristesa, més val no viure? S'ho mig diu a ella mateixa, amb els ulls mirant a terra, molt fluix perquè no se l'entengui. Ha fet la bleada una bona estona, passadís amunt passadís avall. Ningú no li ha fet cas, ni la nena ni jo. I jo, que no suporto el ploricó, m'he estirat al sofà i m'he posat a pensar en l'Imbècil. Feia una hora que l'Imbècil s'havia aixecat; jo encara era al llit. L'he sentit entrar al lavabo i no n'ha sortit fins al cap de mitja hora